

sig opfordret til, skal kunne undlade at indføre ny Takster inden den 1ste April. Det var utvivlsomt Tanken med denne Tilføjelse. Jeg er overbevist om, at da den blev gjort, var det den eneste Tanke dermed, og der var ingen, der tænkte paa, at der deri skulde ligge en Anerkendelse af noget, der slet ikke behøvede at anerkendes. Det var først i Fællesudvalget, at der fremkom denne Udtalelse, at ved denne Tilføjelse vilde vi jo anerkende, at Administrationen bestemte Taksterne fra 1ste April. Jeg kan nu ikke forstaa, hvorfor man ikke vil anerkende dette. Det er jo kun en Sandhed, at hvis Tingene ikke enes om en ny Lov, har Administrationen i Henhold til den Lov, vi vedtog for 5 Aar siden, atter skullet have Ansvaret og ogsaa Forpligtelsen til at bestemme Taksterne. Det, der var en Imødekommen, blev saaledes kunstig gjort til en Fordring, man ikke kunde gaa ind paa, og i det Øjeblik dette blev udtalt, er det klart, at Landstinget maatte se noget andet og mere i Tilføjelsen; at fratagelse den vilde da være en Underkendelse af det, Rigsdagen med beraad Hu vedtog for 5 Aar siden. Jeg forstaa saaledes fuldstændig Landstingets Stilling, og det forekommer mig, at det er Landstinget, der har vist Imødekommenhed over for Folketinget. Hvis derfor Resultatet af denne Afstemning bliver et andet her end i det andet Ting, og vi saaledes komme til at staa over for ikke at have nogen Lov paa dette Punkt, er Ansvaret Folketingets.

Ministeren for offentlige Arbejder (Juvul Rysensteen): Jeg skal fatte mig ganske kort og tilraade at vedtage Mindretallets Forslag. Derved faar Kommissionen Tid til at fuldføre sit Arbejde, og Rigsdagen faar 14 Dage længere end den Frist, der i Virkeligheden er sat i Grundloven til at tage sin Beslutning, efter at Kommissionens Forslag er kommet til at foreligge, og jeg nærer ingen Tvivl om, at Kommissionen vil fremskynde sit Arbejde efter det passerede saaledes, at jeg kan være fuldt rede til inden 1ste Januar 1902 at faa et Forslag i Orden. Det høje Ting vil altsaa i alle Henseender som den ene Del af de lovgivende Forsamlinger staa sig bedst ved at vedtage Mindretallets Forslag.

Ordføreren (C. Hage): Den ærede Ministers Udtalelser ere saa kortfattede og knappe, at de ikke give mig Anledning til noget Tilsvaer. Det er den ærede Mini-

sters Opfattelse, at Folketinget staa sig bedst ved at vedtage Mindretallets Indstilling — jeg tror derimod, at Folketinget staa sig bedst ved at vedtage sit eget Forslag.

Til det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich), der i mange veltalende Ord udviklede den virkelige Betydning af den Tilføjelse, som Landstingets Flertal fastholder, skal jeg sige, at det syntes heraf klart at fremgaa, at Hensigten med denne Tilføjelse udelukkende har været den at vise den størst mulige Imødekommenhed og Elskværdighed over for Folketinget. Men naar man nu just lægger an paa at vise en Mand den mest mulige Elskværdighed, og han ikke mindre elskværdigt beder om at være fri derfor, bør man da absolut fastholde, at han skal tage imod Høfligheden, hvad enten han vil eller ej? Jeg ved ikke, at det ærede Medlem kan gøre noget rettere end at opgive Forsøget paa at udtrykke sin Elskværdighed paa denne Maade. Han tilføjer imidlertid, at naar Folketinget ikke vil tage imod den Imødekommenhed, der vises det, saa maa man netop absolut forlange, at det skal tage imod den. Det er, som om jeg vilde tilbyde det ærede Medlem en Bøfsteg i størst mulige Elskværdighed som en Present, og naar han saa siger: „Jeg har ingen Appetit“, svarer jeg: „Ja, nu ser jeg mig nødsaget til at forlange, at du skal have den ned, enten du vil eller ej.“ Det forekommer mig, at det vilde være mere stemmende med det ærede Medlems imødekommende Hensyntagen, om han nu stemte for Folketingets Forslag, i Stedet for det, som han anbefaler.

Hammerich: Jeg udtalte kun, at det sikkert var Mening, at man vilde være imødekommende, men da der saa blev sagt, at i denne Imødekommenhed kunde ligge en Anerkendelse af noget, som jeg betragter som en given Sandhed, og derfor vilde Folketinget ikke vedtage Tilføjelsen, saa vilde det at fratagelse den være en stiltiende Indrømmelse af, at Folketinget her har Ret; man vilde gaa med til at underkende det, jeg anser for den eneste korrekte Opfattelse af, hvad der blev vedtaget i 1895. Det ærede Medlems Lignelse med Bøfstegen skal jeg ikke dvæle ved. Den rammer alt for meget ved Siden. Jeg skal kun gentage, at det er Folketinget, der vil, at Landstinget skal, gennem nu at stryge denne Tilføjelse, erkende, at man staaer ikke over for det,